

5-6. osztály

1Sám16,1-23: Sámuel királlyá keni Dávidot, Dávid Saul udvarába kerül

¹Az ÚR azonban ezt mondta Sámuelnek: Meddig bánkódsz még Saul miatt? Hiszen elvettem őt, és nem marad Izráel királya! Töltsd meg olajjal a szarudat, és indulj! Elküldelek a betlehemi Isaihoz, mert az ő fiai közül választottam magamnak királyt! ²Hogyan mehetnék oda? – kérdezte Sámuel. – Ha meghallja Saul, megöl engem. De az ÚR ezt felelte: Vigyél magaddal egy üszöt, és mondd ezt: Azért jöttem, hogy áldozatot mutassak be az ÚRnak. ³Azután hívd meg Isait az áldozati lakomára! Én pedig majd a tudodra adom, hogy mit kell tenned: azt kend fel, akit én mondok neked!

⁴Sámuel úgy is tett, ahogyan megmondta neki az ÚR. Amikor megérkezett Betlehembe, remegve mentek eléje a város vénei, és azt kérdezték: Békés szándékkal jöttél-e? ⁵Békés szándékkal – felelte. – Azért jöttem, hogy áldozatot mutassak be az ÚRnak. Szenteljétek meg magatokat, és jöjjetek el velem az áldozati lakomára! Miután szentnek találta Isait és fiait, meghívta őket az áldozati lakomára.

⁶Amikor megérkeztek, és meglátta Elíábot, ezt gondolta: Biztosan ez lesz a felkent, aki most itt áll az ÚR előtt. ⁷De az ÚR ezt mondta Sámuelnek: Ne tekints a megjelenésére, se természetes növésére, mert én megvetem őt. Mert nem az a fontos, amit lát az ember. Az ember azt nézi, ami a szeme előtt van, de az ÚR azt nézi, ami a szívben van. ⁸Ekkor Abínádábot szólította Isai, és odavezette Sámuel elé, de ő ezt mondta: Őt sem választotta az ÚR. ⁹Azután Sammát vezette oda Isai, de Sámuel ezt mondta: Őt sem választotta az ÚR. ¹⁰Hét fiát vezette így oda Isai Sámuel elé, de Sámuel ezt mondta Isainak: Ezeket nem választotta az ÚR. ¹¹Majd megkérdezte Sámuel Isaitól: Itt van az összes fiad? Hátra van még a legkisebb – felelte ő –, de ő éppen a juhokat őrzi. Erre Sámuel ezt mondta Isainak: Üzenj neki azonnal, és hozasd ide, mert addig nem ülünk le, amíg ő meg nem érkezik. ¹²Érte küldött tehát, és elhozatta. Ő pedig pirospozsgás, szép szemű és jó megjelenésű volt. Akkor ezt mondta az ÚR: Rajta! Kend föl királlyá, mert ő az! ¹³Sámuel pedig fogta az olajos szarut, és testvérei körében fölkenete őt. Akkor az ÚR lelke szállt Dávidra, és attól kezdve vele is maradt. Sámuel pedig elindult, és elment Rámába.

¹⁴Saultól viszont eltávozott az ÚR lelke, és egy gonosz szellem kezdte gyötörni, amelyet az ÚR küldött. ¹⁵Akkor ezt mondták a szolgálai Saulnak: Látod, Istennek egy gonosz szelleme gyötör téged. ¹⁶De a mi urunknak csak szólnia kell, és szolgálid készek keresni egy embert, aki ért a lantpengetéshez. És ha majd Istennek a gonosz szelleme megszáll, akkor ő játszik majd valamit, és jobban leszel. ¹⁷Saul így felelt a szolgálainak: Keressetek hát nekem egy embert, aki szépen tud játszani a lanton, és hozzátok ide hozzám! ¹⁸Ekkor megszólalt az egyik legény, és ezt mondta: Én láttam a betlehemi Isai egyik fiát, aki tud lanton játszani; derék férfi, harcra termett, okos beszédű, daliás ember, és vele van az ÚR. ¹⁹Saul tehát követeket küldött Isaihoz ezzel az üzenettel: Küldd el hozzám Dávidot, a fiadat, aki a juhokat szokta őrizni! ²⁰Isai pedig fogott egy szamarat, arra kenyeret, egy tömlő bort meg egy kecskegidát rakott, és elküldte Saulnak a fiával, Dáviddal. ²¹Dávid megérkezett Saulhoz, és a szolgálatába szegődött. Ő pedig igen megszerette, és a fegyverhordozója lett. ²²Akkor ezt üzent Saul Isainak: Hadd szolgáljon engem Dávid, mert igen megkedveltem! ²³És valahányszor Istennek az a szelleme megszállta Sault, fogta Dávid a lantot, és játszott rajta valamit. Saul ilyenkor megkönnyebbült, jobban lett, a gonosz szellem pedig eltávozott tőle.

1Sám 17,26-58 Dávid legyőzi Góliátot

²⁶Akkor Dávid megkérdezte a mellette állóktól: Mi lesz a jutalma annak, aki megöli ezt a filiszteust, és megmenti Izráelt a gyalázattól? Mert ki ez a körülméletlen filiszteus, hogy gyalázni meri az élő Isten seregét? ²⁷A nép pedig elmondta neki is szóról szóra, hogy mi lesz a jutalma annak, aki levágja Góliátot. ²⁸Amikor a legidősebb bátyja, Elíáb hallotta, hogy Dávid az emberekkel beszélget, haragra gerjedt Elíáb, és ezt mondta: Minek jöttél ide, és kire bíztad azt a néhány juhót a pusztában? Tudom, hogy szeretsz hősködni, és mindig valami rosszban töröd a fejed. Csatát akarsz látni, azért jöttél ide! ²⁹Dávid ezt felelte: Ugyan mit követtem el? Hiszen csak beszélgetek! ³⁰Azután odafordult valaki máshoz, és tőle is ugyanazt kérdezte. A hadnép pedig ugyanúgy válaszolt neki, mint azelőtt. ³¹Amikor híre ment, hogy mit beszél Dávid, jelentették Saulnak, ő pedig magához rendelte. ³²Dávid ezt mondta Saulnak: Senki se csüggedjen el emiatt, elmegy a te szolgád, és megvív ezzel a filiszteussal. ³³De Saul ezt mondta Dávidnak: Nem mehetsz el, hogy megvívj ezzel a filiszteussal, mert még fiatal vagy, ő pedig harchoz szokott ember ifjúkora óta.

³⁴Dávid azonban így felelt Saulnak: Pásztor volt a te szolgád apja juhait mellett, és ha jött egy oroszlán vagy medve, és elragadott egyet a nyájából, ³⁵utánamentem, leterítettem, és kiragadtam a szájából. Ha pedig ellenem támadt, megragadtam a szakállánál fogva, leterítettem és megöltem. ³⁶Leterítette a te szolgád az oroszlánt is, a medvét is: úgy jár majd ez a körülméletlen filiszteus is, mint azok, mivel csúfolta az élő Isten seregét. ³⁷Azután ezt mondta Dávid: Az ÚR, aki megmentett engem az oroszlán és a medve karmától, meg fog menteni ennek a filiszteusnak a kezéből is. Saul így felelt Dávidnak: Hát menj, az ÚR legyen veled! ³⁸És felöltöztette Saul Dávidot a saját ruhájába, a fejére rézsisakot tett, és páncélba öltöztette. ³⁹Felkötötte Dávid Saul kardját is a ruhája fölé, és megpróbált járni benne, mert nem volt hozzászokva. Ekkor azonban Dávid ezt mondta Saulnak: Nem tudok én ezekben járni, mert nem vagyok én ilyenekhez szokva. Le is vetette Dávid ezeket. ⁴⁰Kezébe vette hát a botját, és kiválasztott a patakból öt sima kövecskét; beletette azokat a pásztortáskájába, a tarisznyájába, és parittyával a kezében közeledett a filiszteushoz.

⁴¹A filiszteus is elindult, egyre közelebb jött Dávidhoz, és előtte ment a pajzshordozója. ⁴²Amikor a filiszteus rátekintett, megvetően nézett Dávidra, mert fiatal volt, pirospozsgás és jó megjelenésű. ⁴³Ezt kérdezte a filiszteus Dávidtól: Hát kutya vagyok én, hogy bottal jössz ellenem? És szidni kezdte a filiszteus Dávidot Istenével együtt. ⁴⁴Ezt mondta a filiszteus Dávidnak: Gyere csak ide, hadd adjam a testedet az égi madaraknak és a mezei vadaknak! ⁴⁵Dávid így felelt a filiszteusnak: Te karddal, lándzsával és dárdával jössz ellenem, de én a Seregek URának, Izráel csapatai Istenének a nevében megyek ellened, akít te kicsúfoltál. ⁴⁶Még ma kezembe ad az ÚR, leváglak, és a fejedet veszem, a filiszteusok seregének a hulláit pedig még ma az égi madaraknak és a mezei vadaknak adom, hadd tudja meg mindenki a földön, hogy van Isten Izráelben. ⁴⁷És megtudja ez az egész egybegyűlt sokaság, hogy nem karddal és lándzsával szabadít meg az ÚR. Mert az ÚR kezében van a háború, és ő ad a kezünkbe benneteket.

⁴⁸Amikor a filiszteus nekikészült, és egyre közeledett Dávidhoz, Dávid is kifutott gyorsan a csatasorból a filiszteus elé. ⁴⁹Belenyúlt Dávid a tarisznyájába, kivett belőle egy követ, a parittyájával elröpítette, és úgy homlokra találta a filiszteust, hogy a kő belefűrődött a homlokába, és arccal a földre zuhant. ⁵⁰Dávid tehát erősebb volt a filiszteusnál, bár csak parittyája és kője volt: legyőzte a filiszteust, és megölte, pedig még kard sem volt Dávidnál. ⁵¹Azután odafutott Dávid, rálépett a filiszteusra, fogta annak a kardját, kihúzta a hüvelyéből, megölte vele, és levágta a fejét. Amikor látták a filiszteusok, hogy meghalt a vitézüket, megfutamodtak. ⁵²Ekkor az izráéliek és júdaiak nekilódultak, és csatakiáltás közepette üldözték a filiszteusokat a völgy irányában, egészen Ekrón kapujáig. Ott feküdtek az elesett filiszteusok a Saarajimba vezető úton egészen Gátig és Ekrónig. ⁵³Azután visszatértek Izráel fiai a filiszteusok üldözéséből, és kifosztották a táborukat. ⁵⁴Dávid pedig

fogta a filiszteus fejét, és Jeruzsálembe vitte, fegyvereit pedig otthon helyezte el.⁵⁵ Amikor látta Saul, hogy kiállt Dávid a filiszteus ellen, ezt kérdezte a hadseregpáncsnoktól, Abnértól: Abnér, kinek a fia ez az ifjú? Abnér így felelt: Az életemre mondom, ó, király, hogy nem tudom.⁵⁶ Akkor ezt mondta a király: Kérdezz hát utána, hogy kinek a fia ez az ifjú!⁵⁷ És amikor visszajött Dávid azután, hogy levágta a filiszteust, fogta őt Abnér, és Saul elé vezette. A filiszteus feje még a kezében volt.⁵⁸ Saul megkérdezte tőle: Kinek a fia vagy, te ifjú? Dávid így felelt: Szolgádnak, a betlehemi Isainak a fia vagyok.

1Sám 18,6-30 Saul féltékeny Dávidra

⁶Egyszer amint hazajöttek, amikor Dávid a filiszteusoktól győztesen tért vissza, kivonultak az asszonyok Saul király elé Izráel városaiból énekszóval, körtáncot lejtve, dobolva, örömköltésök közepette, és háromhúrú hangszeren játszva.⁷ A táncoló asszonyok így énekeltek: Megölt Saul ezer embert, Dávid meg tízezer embert!

⁸Saul erre igen megharagudott, mert nem tetszett neki ez a dolog. Ezt gondolta ugyanis: Dávidnak tízezret tulajdonítanak, nekem meg csak ezret tulajdonítanak! A végén még a királyság is az övé lesz!⁹ Ettől fogva állandóan rossz szemmel nézett Saul Dávidra.

¹⁰Másnap megszállta Saul Istennek az a gonosz szelleme, és révületbe esett a házában, Dávid pedig, ahogy ilyenkor mindig, játszani kezdett a lanton. Saul kezében lándzsa volt.¹¹ Saul feléje dobta a lándzsát, mert ezt gondolta: A falhoz szegezem Dávidot! Dávid azonban két ízben is kitért előle.¹² És félni kezdett Saul Dávidtól, mert vele volt az ÚR, Saultól pedig eltávozott.¹³ Ezért eltávolította őt Saul maga mellől, és ezredessé tette, hogy ő vezesse csatába és haza a hadinépet.

¹⁴Dávid minden útján sikerrel járt, mert vele volt az ÚR.¹⁵ Amikor látta Saul, hogy milyen nagy sikereket ér el, rettegni kezdett tőle.¹⁶ De egész Izráel és Júda szerette Dávidot, mert ő vezette csatába és vissza a hadinépet.

¹⁷Egyszer így szólt Saul Dávidhoz: Nézd, neked adom feleségül idősebb lányomat, Mérabot, csak légy az én vitézem, és harcold az ÚR harcait! Mert így gondolkozott Saul: Ne én végezzek vele, hanem a filiszteusok.¹⁸ Dávid ezt felelte Saulnak: Ki vagyok én, mi az én életem és apám családja Izráelben, hogy veje legyek a királynak?¹⁹ De amikor hozzá kellett volna adni Dávidhoz Saul leányát, Mérabot, mégis a mehólái Adriélhez adták feleségül.

²⁰Saul leánya, Míkal azonban megszerette Dávidot. Megmondták ezt Saulnak, és ő helyeselte a dolgot.²¹ Ezt gondolta ugyanis Saul: Neki adom őt, mert ez lesz a csapda, és végeznek vele a filiszteusok. Ezért ezt mondta Saul Dávidnak: Itt az újabb alkalom, ezúttal csakugyan a vőm leszel!²² És megparancsolta Saul az udvari embereinek, hogy így beszéljenek bizalmasan Dáviddal: Nézd, a király kedvel téged, és az udvari emberei is mind szeretnek. Légy hát a király veje!²³ Saul udvari emberei el is mondták Dávidnak ezeket, de Dávid így felelt: Olyan csekélységnek tartjátok, hogy valaki a király veje legyen? Hiszen én szegény és jelentéktelen ember vagyok.²⁴ És jelentették az udvari emberek Saulnak, hogy miket mondott Dávid.

²⁵Akkor ezt mondta Saul: Mondjátok meg Dávidnak, hogy nem kíván a király mátkapénzt, csak száz filiszteus előbőrét. Így állj bosszút a király ellenségein! Saul ugyanis azt gondolta, hogy a filiszteusok által öleti meg Dávidot.²⁶ Amikor aztán az udvari emberek elmondták Dávidnak ezeket, Dávid is helyeselte a dolgot, hogy a király veje legyen. Még mielőtt letelt volna a kitűzött idő,²⁷ elindult és elment Dávid az embereivel együtt, és levágott kétszáz férfit a filiszteusok közül. Elhozta Dávid az előbőrüket, és odaadta az összeset a királynak, hogy a király veje lehessen. Ekkor hozzáadta Saul a leányát, Míkal feleségül.

²⁸Saul azonban látta és tudta, hogy az ÚR Dáviddal van, és hogy Míkal, Saul leánya szereti őt.²⁹ Ezért még jobban félt Saul Dávidtól, és ellensége lett Dávidnak egész életére.

³⁰A filiszteusok vezérei kivonultak harcolni. Valahányszor kivonultak, Dávid mindig nagyobb sikert ért el, mint Saul többi udvari embere, ezért igen nagy hírnévre tett szert.

1Sám 19,1-24 Saul Dávid életére tör

¹Saul elmondta fiának, Jónátánnak és összes udvari emberének, hogy meg akarja ölni Dávidot. Jónátán, Saul fia azonban nagyon kedvelte Dávidot. ²És megmondta Jónátán Dávidnak: Apám, Saul meg akar ölni. Ezért vigyázz magadra holnap reggelig, maradj a rejtkehelyen, és rejtőzz el! ³Én pedig kimegyek, és ott állok meg apám mellett a mezőn, ahol te leszel, és beszélni fogok apámmal rólad. Majd meglátom, hogy mi lesz, és elmondom neked.

⁴Jónátán beszélt is apjával, Saullal Dávid érdekében. Ezt mondta neki: Ne vétkezzen a király a szolgája, Dávid ellen, hiszen ő nem vétett ellened, sőt sok jót tett neked. ⁵Kockára tette az életét, leterítette a filiszteust, és nagy szabadulást szerzett az ÚR egész Izráelnek. Te láttad ezt, és örültél. Miért vétkeznél ártatlan vért ontva, miért akarod ok nélkül megölni Dávidot? ⁶Saul hallgatott Jónátán szavára; meg is esküdött Saul: Az élő ÚRra mondom, hogy nem kell meghalnia! ⁷Ekkor hívatta Jónátán Dávidot, és elmondta neki Jónátán mindezeket. Majd Jónátán odavezette Dávidot Saulhoz, aki ismét olyan lett hozzá, mint azelőtt.

⁸Közben a háború tovább folytatódott. Dávid kivonult a filiszteusok ellen, nagy vereséget mért rájuk, és azok megfutamodtak előle.

⁹Egyszer az ÚRnak az a gonosz szelleme megszállta Sault, amikor házában ült lándzsával a kezében. Dávid a lanton játszott. ¹⁰Ekkor Saul lándzsájával a falhoz akarta szegezni Dávidot, de ő félrehajolt Saul elől, és a lándzsa a falba fűrődött. Dávid pedig kiszaladt, és elmenekült még azon az éjszakán.

¹¹Ekkor követeket küldött Saul Dávid házához, hogy tartsák szemmel, és reggel majd öljék meg. De a felesége, Míkal megmondta Dávidnak: Ha nem mented meg ma éjjel az életedet, holnap meg kell halnod! ¹²És leeresztette Míkal Dávidot az ablakon át. Ő pedig futásnak eredt, és elmenekült. ¹³Ekkor fogta Míkal a házibálványt, belefektette az ágyba, a fejéhez odatett egy kecskeszőr párnát, és betakarta egy ruhával.

¹⁴Saul tehát elküldte követeit, hogy fogják el Dávidot, de az asszony azt mondta nekik, hogy beteg. ¹⁵Ekkor Saul ismét elküldte a követeket, hogy nézzék meg Dávidot, és vigyék el hozzá ágyastul, hogy megölesse. ¹⁶Amikor a követek odamentek, kitűnt, hogy a házibálvány volt az ágyban, és egy kecskeszőr párna volt ott a fejénél. ¹⁷Ezért Saul ezt mondta Míkalnak: Miért csaptál be így engem? Miért engedted, hogy ellenségem elmeneküljön? Míkal ezt felelte Saulnak: Ő mondta nekem: Engedj el, különben megöllek!

¹⁸Dávid tehát futva elmenekült. Elment Sámuelhez Rámába, és elmondta neki mindazt, amit Saul tett vele. Azután Sámuellel együtt Nájótba ment, és ott tartózkodtak. ¹⁹De jelentették Saulnak, hogy Dávid Nájótban van, Rámá mellett. ²⁰Akkor Saul követeket küldött, hogy fogják el Dávidot. De amikor meglátták a próféták csoportját, akik révületben voltak, Sámuel pedig ott állt mellettük, akkor Isten lelke szállt Saul követeire, és ők is révületbe estek.

²¹Jelentették ezt Saulnak. Erre újabb követeket küldött, de azok is révületbe estek.

Harmadszor is küldött Saul követeket, de azok is révületbe estek. ²²Ekkor maga is elment Rámába, és amikor a Szekúban levő nagy kúthoz érkezett, így kérdezősködött: Hol van Sámuel és Dávid? Ezt felelték: Nájótban, Rámá mellett. ²³Elindult tehát a Rámá melletti Nájótba. De Isten lelke szállt őrá is, úgyhogy amíg ment, folyton révületben volt, amíg csak meg nem érkezett a Rámá melletti Nájótba. ²⁴Akkor ő is ledobta a ruháját, és révületben volt ő is Sámuel előtt, és ott feküdt meztelenül egész nap és egész éjjel. Ezért mondják: Hát már Saul is a próféták között van?

1Sám24,1-23 Dávid megkíméli Saul életét

¹Ezután elvonult onnan Dávid, és Én-Gedí sziklavárában tartózkodott.

²Amikor visszatért Saul a filiszteusok üldözéséből, jelentették neki, hogy Dávid Én-Gedí pusztájában van. ³Maga mellé vett Saul egész Izráelből háromezer válogatott embert, és elment, hogy megkeresse Dávidot és embereit a Zerge-szikláknál. ⁴Amikor az út menti juhaklokhoz ért, volt ott egy barlang. Saul bement oda, hogy a szükségét elvégezze. Dávid pedig embereivel együtt éppen a barlang legmélyén tartózkodott. ⁵Akkor az emberei ezt mondták Dávidnak: Nézd, ez az a nap, amelyről azt mondta neked az ÚR, hogy kezedbe adja ellenségedet. Tégy vele, amit jónak látsz! Erre fölkelt Dávid, és lopva levágta Saul köpenyének a sarkát. ⁶Dávidnak azonban megesett rajta a szíve, miután levágta Saul köpenyének a sarkát, ⁷és ezt mondta embereinek: Mentsen meg az ÚR attól, hogy ilyen dolgot kövessék el az én uram, az ÚR fölmentje ellen, és kezet emeljek rá, hiszen az ÚR fölmentje ő! ⁸Így fékezte meg Dávid az embereit, és nem engedte, hogy Saulra támadjanak. Saul pedig kiment a barlangból, és útjára indult. ⁹Ezután Dávid is fölkelt, kiment a barlangból, és Saul után kiáltott: Uram, királyom! Saul ekkor hátratekintett, Dávid pedig arccal a földig hajolt, és leborult előtte.

¹⁰Akkor ezt mondta Dávid Saulnak: Miért hallgatsz olyanok szavára, akik azt állítják, hogy Dávid a vesztedre tör?! ¹¹Hiszen most a saját szemeddel láthattad, hogy kezembe adott az ÚR a barlangban. Mondták is, hogy öljelek meg, de én megszántalak, és ezt mondtam: Nem emelek kezet az én uramra, mert az ÚR fölmentje ő. ¹²Nézd csak, atyám, itt van a köpenyed sarka a kezemben. Amikor levágtam a köpenyed sarkát, nem gyilkoltalak meg. Értsd meg ebből, és lásd be, hogy nem akarok semmi rosszat vagy hűtlenséget elkövetni ellened, és nem vétkeztem ellened, bár te a vesztedre törsz, hogy elvedd az életemet. ¹³Az ÚR tegyen igazságot köztünk, az ÚR álljon értem bosszút rajtad, de én nem emelek rád kezet. ¹⁴Ahogy az ősi példabeszéd mondja: Gonoszoktól ered a gonoszság. Nem emelek hát kezet rád! ¹⁵Ki ellen vonult ki Izráel királya? Kit üldözöl? Egy döglött kutyát vagy egy árva bolhát? ¹⁶Legyen azért az ÚR a bíró, és tegyen igazságot közöttünk! Vizsgálja meg és perelje peremet, és szolgáltasson nekem igazságot veled szemben!

¹⁷Miután Dávid mindezeket elmondta Saulnak, megkérdezte Saul: A te hangod ez, Dávid fiam? És Saul hangosan sírni kezdett. ¹⁸Azután ezt mondta Dávidnak: Te igazabb vagy nálam, mert te jól bántál velem, bár én rosszul bántam veled. ¹⁹Te most tudtomra adtad, milyen jót tettél velem: az ÚR a kezedbe adott, és mégsem öltél meg. ²⁰Ha valaki rátalál ellenségére, sértetlenül bocsátja-e útjára? Jóval fizessen neked az ÚR azért, amit ma tettél velem! ²¹Mert magam is tudom, hogy te biztosan király leszel, és te teszed majd Izráel királyságát maradandóvá. ²²Esküdj meg most az ÚRra, hogy ha meghalok, nem irtod ki utódaimat, és nem töröld ki nevemet a nemzetségemből! ²³Dávid megesküdött Saulnak. Saul akkor hazament, Dávid pedig embereivel együtt fölment a sziklavárba.

2Sám1,1-16 Dávid hírt kap Saul haláláról

¹Saul halála után Dávid, legyőzve az amálékiakat, visszatért, és két napig Ciklágban tartózkodott. ²A harmadik napon egy férfi jött Saul táborából megszaggatott ruhában, porral beszórt fejjel. Amint Dávidhoz ért, a földre vetette magát, és leborult előtte. ³Dávid megkérdezte tőle: Honnan jössz? Az így felelt neki: Izráel táborából menekültem el. ⁴Dávid ezt kérdezte tőle: Mi történt? Mondd el nekem! Ő pedig ezt mondta: Megfutamodott a hadinép a csatában, sokan elestek és meghaltak a nép közül; meghalt Saul és a fia, Jónátán is. ⁵Ekkor Dávid így szólt a hírhozó legényhez: Honnan tudod, hogy meghalt Saul és a fia,

Jónátán? ⁶A hírhozó legény ezt felelte: Éppen a Gilbóá-hegyen voltam, és láttam, hogy Saul a lándzsájára támaszkodik, a hadi szekerek és a lovasok pedig feléje nyomulnak. ⁷Ekkor hátrafordult Saul, meglátott, odahívott magához, én pedig ezt mondtam: Itt vagyok! ⁸Ki vagy? – kérdezte, és én így feleltem: Egy amáléki. ⁹Akkor ezt mondta nekem: Állj ide mellém, és ölj meg, mert szédülés fogott el, bár még magamnál vagyok. ¹⁰Odaálltam hát mellé, és megöltem, mert tudtam, hogy úgysem fogja túlélni a bukását. Azután levettem a fejdíszét meg a karkötőjét, és elhoztam az én uramnak.

¹¹Akkor Dávid megragadta a ruháját és megszaggatta; ugyanígy a vele levő emberek is. ¹²Zokogva gyászoltak és böjtöltek egészen estig Saul és a fia, Jónátán miatt meg az ÚR népe miatt; Izráel háza miatt, mert fegyver által hullottak el.

¹³Majd megkérdezte Dávid a hírhozó legénytől: Hová való vagy? Ő így felelt: Egy amáléki jövevénynek vagyok a fia. ¹⁴Erre ezt kérdezte tőle Dávid: Hogy mertél kezet emelni az ÚR felkentjére, és megölni őt?! ¹⁵Azután odahívta Dávid az egyik legényt, és ezt mondta: Jöjj, és végezz velem! Az pedig ledöfte, úgyhogy meghalt. ¹⁶Majd ezt mondta neki Dávid: Magadnak köszönheted, hogy így jártál, hiszen a saját szád vallott ellened, amikor ezt mondtad: Én öltem meg az ÚR felkentjét.

2Sám2,3-7 Dávid Júda királya lesz

³Embereit is fölvitte Dávid, mindegyiket a háza népével, és letelepedtek Hebrón városaiban. ⁴És eljöttek a júdaiak, és fölkenték ott Dávidot Júda házának királyává. Amikor jelentették Dávidnak, hogy a jábés-gileádiak eltemették Sault,

⁵követeket küldött Dávid a jábés-gileádiakhoz, és ezt üzentek nekik: Az ÚR áldottai vagytok, amiért hűségesek voltatok uratokhoz, Saulhoz, és eltemettétek őt. ⁶Ezért majd az ÚR is szeretettel és hűséggel bánik veletek. Én is jót teszek veletek, amiért ezt tettétek. ⁷Most pedig legyetek erősek, és legyetek bátrak! Mert uratok, Saul meghalt ugyan, de engem már királlyá kent Júda háza.

2Sám5,1-4 Dávid egész Izráel királya lesz

¹Ezután elment Dávidhoz Izráel összes törzse Hebrónba, és ezt mondta: Nézd, mi a csontod és húsod vagyunk! ²Azelőtt is, amikor Saul volt a királyunk, te vezetted harcba és hoztad vissza Izráelt, és ezt mondta neked az ÚR: Te leszel népemnek, Izráelnek a pásztora, te leszel Izráel fejedelme! ³Megjelent tehát Izráel valamennyi véne a király előtt Hebrónban, és Dávid király szövetséget kötött velük Hebrónban az ÚR színe előtt, ők pedig fölkenték Dávidot Izráel királyává. ⁴Harmincesztendő volt Dávid, amikor királlyá lett, és negyven esztendeig uralkodott. ⁵Júda királya volt Hebrónban hét esztendeig és hat hónapig, Jeruzsálemben pedig harminchárom esztendeig volt egész Izráel és Júda királya.

2Sám7,1-17 Dávid templomot akar építeni, Az Úr ígérete Dávidnak és házának

¹Amikor a király már palotában lakott, és az ÚR mindenfelől nyugalmat adott neki ellenségeitől, ²ezt mondta a király Nátán prófétának: Nézd, én cédruspalotában lakom, az Isten ládája pedig sátorlapok között lakik. ³Nátán ezt mondta a királynak: Tedd meg mindazt, ami szándékodban van, mert veled van az ÚR!

⁴De még azon az éjszakán az történt, hogy így szólt az ÚR igéje Nátánhoz: ⁵Menj, és mondd meg szolgálomnak, Dávidnak, hogy ezt mondja az ÚR: Te házat akarsz nekem építeni, hogy abban lakjam? ⁶Hiszen attól kezdve, hogy fölhoztam Izráel fiait Egyiptomból, nem laktam házban mindmáig, hanem egy sátorral vándoroltam ide-oda, az volt a hajlékom. ⁷Amíg Izráel

fiai között vándoroltam, mondtam-e egy szóval is Izráel bármelyik bírójának, akit népem, Izráel pásztorául rendeltem: Miért nem építtetek nekem egy házat cédrusfából?

⁸Most azért ezt mondd szolgálomnak, Dávidnak: Ezt mondja a Seregek ÚRa: Én hoztalak el a legelőről, a juhnyáj mellől, hogy fejedelme légy népemnek, Izráelnek. ⁹Veled voltam mindenütt, amerre csak jártál, kiirtottam előled minden ellenségedet. Olyan nagy nevet szereztem neked, amilyen neve csak a legnagyobbaknak van a földön. ¹⁰Helyet készítettem népemnek, Izráelnek is, és úgy ültettem el ott, hogy a maga helyén lakhat. Nem kell többé rettegnie, és nem nyomorgatják többé a gonoszok, mint kezdetben, ¹¹attól a naptól fogva, hogy bírákat rendeltem népemnek, Izráelnek, és nyugalmat adtam neked minden ellenségedtől. Azt is kijelentette neked az ÚR, hogy az ÚR akarja a te házadat építeni. ¹²Ha majd letelik az időd, és pihenni térsz őseidhez, fölemelem majd utódodat, aki a te véredből származik, és szilárddá teszem az ő királyságát. ¹³Ő épít házat nevem tiszteletére, én pedig megerősítem királyi trónját örökre. ¹⁴Atyja leszek, és ő az én fiam lesz. Ha bűnt követ el, megfenyítem férfihoz illő bottal, embereknek kijáró csapásokkal. ¹⁵De nem vonom meg tőle szeretetemet, ahogyan megvontam Saultól, akit eltávolítottam előled. ¹⁶Így a te házad és királyságod örökre megmarad, és trónod örökre szilárd lesz. ¹⁷Nátán pontosan e beszéd és látomás szerint beszélt Dáviddal.

2Sám23,1-7 Dávid utolsó szavai

¹Ezek voltak Dávid utolsó szavai: Így szól Dávid, Isai fia, így szól a magasra emelt férfi, Jákób Istenének felkentje, Izráel énekeinek kedveltje: ²Az ÚR lelke beszélt általam, az ő szava volt nyelvemen. ³Izráel Istene ezt mondta, Izráel kösziklája így szólt hozzám: Az emberek igaz uralkodója, az istenfélő uralkodó ⁴olyan, mint a fölkelő nap reggeli fénye, mint a felhőtlen reggel, melynek sugarától eső után kisarjad a fű a földön. ⁵Nem ilyen-e házam Isten színe előtt? Örök szövetségre lépett énvelem, benne elrendezett és biztosított mindent. Minden javam, minden örömöm őtőle származik. ⁶De az elvetemültek mind olyanok, mint a szélhordta tövis, melyet nem fognak meg kézzel: ⁷aki hozzájuk akar nyúlni, vasat ragad, lándzsanyelet; égő tűzzel égeti meg őket, ahol rájuk talál.

1 Kir 2,1-12 Dávid utolsó intelmei Salamonhoz, Dávid halála

¹Amikor közeledett Dávid halálának az ideje, ezeket hagyta meg fiának, Salomonnak: ²Én most elmegyek azon az úton, amelyen minden földi halandó elmegy. Légy erős, légy férfi! ³Tartsd meg, amit elrendelt Istened, az ÚR! Járj az ő útján, tartsd meg rendelkezéseit, parancsolatait, törvényeit és intelmeit, ahogyan meg vannak írva Mózes törvényében. Akkor boldogulsz mindenben, amit teszel, és mindenütt, amerre fordulsz. ⁴Akkor beteljesíti az ÚR a nekem adott ígérését, amikor ezt mondta: Ha vigyáznak fiaid útjukra, és állhatatosan előttem járnak teljes szívvel és teljes lélekkel, akkor nem vesznek ki utódaid Izráel trónjáról.

⁵Te is tudod, mit követett el ellenem Jóáb, Cerújá fia, mit tett Izráel két hadseregarancsnokával, Abnérral, Nér fiával és Amászával, Jeter fiával, amikor meggyilkolta őket; mert úgy ontott vért béke idején, mintha háború lett volna, és úgy mocskolta be vérrel dereka övét és lába saruját, mintha háború lett volna. ⁶Bánj vele bölcsességed szerint, és ne engedd, hogy békességben megőszülve jusson a holtak hazájába!

⁷De a gileádi Barzillaj fiaival bánj szeretettel! Legyenek azok között, akik asztalodnál étkeznek, mert ők is mellém álltak, amikor testvéred, Absolon elől menekültem. ⁸Itt van még melletted a benjámini Simí, Géra fia Bahúrímból, aki gyalázatosan szidalmazott, amikor Mahanajimba mentem. Ő ugyan elérem jött a Jordánhoz, ezért megesküdtem az ÚRra, hogy

nem öletem meg fegyverrel. ⁹Te azonban ne hagyd őt büntetlenül! Bölcs ember vagy, tudod, mit kell tenned, hogy ősz fejét vérbe borítva juttasd a holtak hazájába.

¹⁰Azután pihenni tért Dávid őseihez, és eltemették Dávid városában. ¹¹Dávid negyven évig uralkodott Izráelben. Hebrónban uralkodott hét évig, Jeruzsálemben pedig harminchárom évig uralkodott. ¹²Azután Salamon ült apjának, Dávidnak a trónjára, és uralma nagyon megerősödött.

Zsolt 28 Isten meghallgat

¹Dávidé. Téged hívlak, URam, kösziklám, ne fordulj el tőlem némán! Mert ha némán elfordulsz, hasonló leszek a sírba roskadókhöz.

²Halld meg esedező hangomat, amikor segítségért kiáltok, kezemet fölemelve szent templomod felé.

³Ne sorolj a bűnösök és gonosztevők közé, akik békésen beszélnek felebarátaikkal, de rossz szándék van a szívükben.

⁴Fizess meg nekik tetteik szerint, gonosz cselekedeteik szerint! Kezük munkája szerint fizess meg nekik, torold meg rajtuk, amit elkövettek!

⁵Mivel nem figyelnek az ÚR tetteire, sem kezének munkájára, lerombolja, nem építi őket.

⁶Áldott az ÚR, mert meghallgatta esedező hangomat.

⁷Erőm és pajzsom az ÚR, benne bízik szívem. Ő megsegített, ezért vidám a szívem, és énekelve adok neki hálát.

⁸Az ÚR az ő népének erőssége, felkentjének megsegítő ereje.

⁹Segítsd meg népedet, áldd meg örökségedet, légy pásztora, és gondozd örökké!